

BÁBEL ANTÓNIA

Lopott vétkek

A félig leeresztett redőny résein átszűrődő napfény éppen elég világosságot adott ahhoz, hogy ne legyen „kriptahangulat” a nappaliban, ahogy ő szokta mondani. Ki nem állhatta a sötétséget, még így a legnagyobb kárikula közepén sem. Inkább legyen meleg, mint sötét. Végül is nyár van. A nap sugarai rávetődtek a kanapéra, amelyen elnyúlva feküdt, kezében a távirányítóval. A szoba elegáns berendezése jó ízlésről árulkodott. A kanapé mögötti fal egy hatalmas könyvespolc volt, rajta egy teljes soron ugyanolyan könyvek követték egymást. Ugyanazon író ugyanazon műve: „Dabn Bariet: A sas árnyékában.” Szemben a legmodernebb hangtechnika mellett tömérdek mennyiségű komolyzenei CD sorakozott. Rajongott a filmzenékért, de most mégis a tévéadók között böngészett. Szinte minden adó a pápaválasztást közvetítette. Ezek váraoztak a Szent Péter téren a fehér füstre. Maga sem tudta, miért, de nem kapcsolt tovább. Döbbenet! Mennyi ember! Rádadásul ebben a hőségben. Képesek órák óta ott állni a tűző napon!

Nem sokra értékelt az egyházat. Azt gondolta, semmi más, csak egy szekta. Igaz, hogy a legnagyobb, de mégis csak egy szekta. Abban a pillanatban felmordult a tömeg a téren, a kamerát a kéményre irányították, amelyből kavargott a hön áhított fehér füst. Megvan az új pápa!

Felült a fekete bőrkanapén és a képernyőre meredt. Kisvártatva meghallotta az új pápa nevét. Nem akart hinni a fülének, de talán így volt ezzel a fél világ. Elismételték, de már a futó sávban is ott cikázott félreérthetetlenül: a történelem során először a pápa magyar! Valamiféle érthetetlen kíváncsiságtól hajtva tovább nézte volna, de az órára pillantott.

– Mindjárt elkések!

Felpattant, kikapcsolta a tévét, kiválasztott egy lezser vászoninget, egy hozzá való nadrágot, végül pedig egy jól szellőző, kényelmes nyári cipőt. Az ajtóval szemközti tükörben végigmérte magát.

– Jól van, jól nézel ki, mehatsz!

Becsukta maga mögött az ajtót, és elindult a szombat esti szentmisére. A templom bejáratánál elismerő pillantásokkal köszöntötték. Éppen olyanall, ami egy írónak kijárt. Persze senki sem tudta, hogy mit is írt iga-

zából, de azt tudták, hogy jól él belőle. A megszokott helyre ült, ahova mindig. A baloldali padsor utolsó előtti padjának legszélére. Kedvesen biccentett a sor közepén ülő idős hölgy felé, aki mosolyogva viszonzta a köszönést. Ő is mindig ugyanott ült. Félpadnyi távolságból is oda vonzotta a szemet a nyakában lógó nyaklánc, illetve a rajta lógó különleges aranykereszt. A megfeszített Jézus egy szőlőtőkéből nőtt ki és a végtagjai indákban folytatódtak tovább. Már régóta észrevette a ritkaságot és minden alkalommal titokban meg is csodálta.

Szerencsére rövid volt a szentbeszéd. Most is jókora összeget dobott a perselybe, ahogy máskor, aztán áldozott, s látszólag nagyon át is szellemlült közben. Végre eljött a számára legérdekesebb rész, a vége. A fiatal pap így szólt az emberekhez:

– Hirdetem Balogh Mirjam hajadon és Eszes Botond nőtlen házasságkötését június 20-ra.

Remek, az éppen két hét múlva lesz. A mise után a menedzsere telefonált. Nem indult el sötétkék, metálfényű sportkocsijával, amíg beszélt. Nem szeretett vezetés közben üzletről társalogni.

– Hihetetlen, hogy így fogy a könyved! Ez már a harmadik kiadás!

– Mit tehet az ember, ha ilyen kiváló menedzsere van?! – szólt élcelődve.

– Na, igen – köszörülte a torkát a másik. – Végül is nekem is köszönheted. Kicsit. Mert hát ugyan ki is lenne Dabn Bariet nélkülem? – kacagott önelégülten.

– Hallottad, hogy magyar lett a pápa? – vágott bele hirtelen.

– Micsoda?

– Ugyan már! – morgolódott, miután elbúcsúztak és hazafelé tartott. – Minek is fizetem ezt a pojácát, amikor a könyveim jórészét úgyis én veszem meg?!

Estére kicsit alábbhagyott a hőség. A bejárónő éppen befejezte a vasalást és beintett a dolgozószobába.

– Végeztem az ingeivel. Jó éjszakát, Albert! – majd kisvártatva visszafordult és hozzátette: – Elolvastam a könyvét. Igazán... jó könyv. De hagyom, látom, most is dolgozik.

– Köszönöm, Margó. Jó éjszakát! Hallotta, hogy magyar lett a pápa? – nézett fel hirtelen a laptopja mögül, de választ sem várva el is tűnt mögötte. A billentyűzet kattogását csak a becsapódó bejárati ajtó hangja törte meg, amikor a bejárónő távozott. Albert feszülten figyelte a képernyőt. A külső szemlélőnek az a benyomása lehetett volna, hogy legújabb könyvében dolgozik, de valójában a legnagyobb közösségi portálon szörfözött.

– Kedves Mirjam és Botond! – suttogta halkan. – Szóval nem lesztek otthon két hét múlva! Az nagyszerű, mert én pont ráérek. Nincs is jobb, mint egy szép, nagy esküvő.

Éjfélre időzítette az eseményt. Gondosan kitervelt mindent. Kapcsolatai révén hozzáférhetett bármilyen alaprajzhoz, így pontosan tudta, hol kell és lehet a legészrevétlenebbül bejutni a házba. Legnagyobb meglepetésére a riasztó nem volt bekapcsolva, amitől rossz előérzete támadt, ugyanakkor vonzotta az az izgalmas feszültség, amit akkor érzett, ha kipakolt valakit. Az ajtó melletti komódon megcsillant az apró zseblámpa fénye. Egy nyaklánc hevert rajta. Azonnal megmarkolta, amikor hirtelen mozgást hallott a szomszéd szobából. A tenyerében közben valami furcsát érzett. Egy ismerős alak, egy medál, egy kereszt... A villany felgyúlt és ott állt előtte az ismerős asszonyka a templomból. Azonnal lekapta a fekete sapkáját az arcáról, pedig a józan betörőész azt diktálta, hogy védje a kilétét. A tőkejézus szinte égette a kezét.

Az asszonyka látszólag megriadt, és ezernyi pillanatnyi, átvillanó gondolat után óvatos higgadtságot tanúsítva megszólalt:

– Á, csak maga az. Már azt hittem, valami betörő. – A szemét le nem vette Albertről, miközben nyugodt mozdulatokkal a fotel felé tartott. – Tudja, ma van az unokám esküvője, de nem bírom én már az ilyesmit. Nemrég jöttem haza. – Azzal a derekát fogva leült.

Micsoda pech! Ekkora bakot lőni! Az öreg hölgy pont itt lakik! Csak állt ott Dabn Bariet, a nagy háborús regény írója, talpig feketében, félreérthetetlen helyzetben, és alig tudott megszólalni.

– Én csak visszahoztam a nyakláncát... Elveszítette a templomban – nyögte ki végül gyenge próbálkozásként, miközben kinyújtotta kesztyűs kezét az alacsony kis hölgy felé. Az ránézett az ékszerre, majd a szekrényre, aztán vissza Albertre.

– Már éppen kerestem. Kedves magától, hogy ilyenkor is gondol egy ilyen öregasszonyra, mint én – folytatta. – Na, üljön le! – kínálta helyely Albertet. – Beszélgessünk!

Nahát, egy betörő minden vágya, hogy betörés közben egy unatkozó öregasszonnyal beszélgessen, de nem igazán volt választása, azonkívül meg kellett bizonyosodnia, hogy távozása után nem kerül napvilágra az ittléte. Helyet foglalt a díványon, a foteltól balra.

– Négy éve meghalt a férjem, egy darabig jó volt egyedül, de két hete ide költöztem. Hisz maga Istenben, Albert? – nézett a férfi arcába.

Az idős hölgy először szólította a nevén. Szégyellte, hogy ő nem tudja az övét. Az viszont teljesen világos volt előtte, hogy felesleges tovább játszania, a másik előtt elveszítette inkognitóját.

– Nem igazán. Nem sok közünk van egymáshoz.

– Akkor mégiscsak hisz?

– Ha van is, nem sok gondja van rám.

– Nézze, fiam! – Tizenegy éves kora óta nem hívta így senki, amióta meghalt az anyja. – Azt hiszi, véletlen, hogy mi ketten most itt beszélgetünk az éjszaka közepén? *Ilyen* szituációban?

– Mi köze van ehhez Istennek?

– Ne gondolja, hogy mindig hittem. Éltem az életem, tizenhárom éves korom óta dolgoztam, férjhez mentem, gyerekeim lettek, elveszítettem kettőt... Aztán ott álltam egy hatalmas ürrel a lelkemben. Tudni akartam, hová lett a kisfiam és a kislányom. Tudni akartam, hogy jó helyen vannak. Gyógyír kellett az istentelen világban kapott sebeimre.

– Nekem nincsenek sebeim! – vetette közbe Albert.

– Elkezdtém kutatni, keresni Istent, hogy választ adjon a kérdéseimre – folytatta, mint aki nem is hallja a férfit. – Évekbe telt, mire le tudtam hántani a szememre, a fülemre és a lelkemre rakódott szennyréteget, hogy be tudjam engedni Istent. De végül sikerült... Mondhatom magának, nincs semmi hozzá fogható.

– Miért mondja ezeket el nekem?

– Mert maga a pokol felé tart! – vágta egyenesen a szemébe. – A szép autóján, a megjártszott hitével bizony oda tart!

Albert belesüppedt a kanapéba. Nehéz lett a gyomra és száraz lett a szája. Az idős hölgy vizet hozott neki és egy könyvet.

– Maga író, ugye? Szereti a könyveket? Ezt még biztosan nem olvasta. Talán most, hogy új pápánk van... Albert felé nyújtott egy fekete könyvet, rajta arany betűkkel ez állt: Biblia.

A férfi lassan megitta a vizet, miközben a Szentírást szorongatta. Lassan felállt, búcsúzni készült.

– Nem szeretném megbántani, de mennem kell.

– Jól van, ne haragudjon, hogy untattam. Jöjjön, kinyitom magának az ajtót. Ne az ablakot használja! Nem *arra* van. Isten áldja!

Albert kifelé tartott, amikor a hölgy utána szólt:

– Mit szól hozzá, hogy magyar lett a pápa?

A férfi hajnalban is csak forgolódott az ágyában. Ilyen rablása sem volt még, hogy az egyetlen zsákmánya egy Biblia legyen, de hogy azt is kölcsön kapja?! Gondolatok cikáztak a fejében, kínozták, aztán egy másik

gondolattal visszavágott, minden kétségessé vált, de egy valamit biztosan tudott. Valaminek változnia kell. Az ébresztőóra alvás nélkül kikeltette az ágyból. Kávét készített magának és nekiült elolvasni a Bibliát. Három hét múlva ott állt az idős hölgy kapujában. A lánya jött ki a csöngetésre.

– Jó napot kívánok, az édesanyját keresem. Ezt szeretném visszaadni neki – mutatta a Bibliát.

– Jó napot! Az édesanyám meghalt... Tegnapelőtt volt a temetése.

– Oh, nagyon sajnálom. Őszinte részvétem – mondta, és a legmélyebben úgy is gondolta.

A hír igazán meglepte. Valahogy megkedvelte a kis öregasszonyt.

– Maga az, aki visszahozta a keresztyét, igaz?

– Igen, én – válaszolta zavartan.

– Várjon!

Azzal a nő eltűnt és egy kis dobozzal tért vissza.

– Azt kérte, hogy ezt adjam át magának – miután átnyújtotta, így folytatta: – Ne aggódjon, az édesanyám úgy halt meg, ahogy élt. Békében, Istenben bízva. Egyetlen délután alatt. Nem szenvedett – törölgette a nő a könnyes szeméit.

– Köszönöm...

Letaglózva tért haza. Honnan tudta az idős hölgy, hogy tényleg vissza fog menni? És egyáltalán hogyan lehet, hogy még halálában is gondolt rá? Kibontotta a kis csomagot. A tőkejézus volt benne egy kézzel írott levéllel.

„Gyónjon meg! Lefelé könnyebb, mint felfelé, de a mélységből nincs visszaút. Találkozunk odaát!”

Két hónap múlva összeszedte minden bátorságát és meggyónt. Minident. A fiatal papnak erősen fejtörést okozott az órákon át tartó gyónás.

– Atyám, feloldoz?

– Fel, ha betartod a vezeklést. Jóvátételül mindent, amit *ilyen* áron szereztél, tedd pénzzé és fordítsd jótékony célra! Azt a pénzt is, amit a könyveid megvásárlásával „tiszttára mostál”.

Amikor csak az ágya, a ruhái, a régi írógépe és néhány kisebb bútordarab maradt a lakásában, a bejárónő megdöbbenve lépett be az ajtón.

– Atya Úr Isten! Mi történt itt? – csapta össze a két kezét.

– Kiraboltak! – nevetett Albert.

– De hát ki vetemedik ilyesmire?

– Éppen ő...

Eleinte nehezen ment a vezeklés, de végül undorral fordult azok felé a tárgyak felé, amiket rablás útján szerzett, és saját magára is másképp nézett. A pénzt gyermekkórházaknak adta, ami után persze bekerült néhány

lapba, mint önzetlen adakozó. Jó néhány hálálkodó levelet is kapott, közöttük egy beteg kislányét, akinek a története és a szeme sugara a szíve mélyéig hatolt. Nem is értette, hogyan lehetett korábban annyira vak.

– Most aztán mihez kezdek? – tárta szét a karját az üres lakásban. – Talán írnom kellene egy regényt – mosolygott. Azzal maga alá húzta az egyetlen székét, odagurult régi írógépjéhez, és lassan írni kezdett: „Lopott vétkek – Írta Dabn Bariet”.

Bihari Publ Levente: Muskátlis ablak (olaj-kerámia, 25 x 20,16 cm)